

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3629/07
16.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, државног службеника у Министарству финансија Републике Србије - Пореској управи - Регионалном центру Београд, Филијали Рума, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења бр. 120-01-05358/2007-01 од 22.3.2007. године, у предмету одређивања коефицијента плате, у нејавној седници већа одржаној дана 16.1.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе, бр. 121-4679/07-05 од 03.1.2007. године, а којим је тачком 1. диспозитива тужиљи распоређеној на радном месту порески контролор у звању млађи сарадник, одређена XI платна група, први платни разред и висина коефицијента од 1,35, почев од 01.1.2007. године; тачком 2. диспозитива одређено је да тужиља задржава плату коју је имала до 01.1.2007. године, уколико је њена основна плата од 1.1.2007. године, мања од плате коју је имала до 1.1.1007. године (обрачунате без минулог рада) све док њена основна плата не достигне плату према одредбама Закона о платама државних службеника и намештеника и тачком 3. диспозитива истог решења одређено је да тужиља има право на додатак на основну плату у висини од 0,4% за сваку навршену годину рада у радном односу (минули рад).

Тужиља поднетом тужбом побија законитост оспореног решења туженог органа са свих разлога прописаних одредбом члана 10. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима. У том смислу је навела да је првостепено решење донео помоћник директора - координатор иако је законом прописано да пореском управом руководи директор, па је с тога погрешно позивање у уводу тог решења на Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места јер министар није могао да овласти координатора да руководи радом пореске управе у време одсутности директора и да у вези с тим доноси појединачна акта о правима и дужностима државних службеника. Ово посебно са разлога што је наведеним правилником и решењем министра финансија одређено да координатор замењује директора пореске управе у случају његове одсутности, а не и у случају "одсутности лица са функције директора пореске управе", како је то тужени орган навео у образложењу оспореног решења. Даље је навела да није позивана да учествује у поступку доношења првостепеног решења, тако да није ни саслушана иако је првостепени порески орган био дужан да то учини. Имајући у виду да је распоређивање запослених у Пореској управи извршено у супротности са Законом о државним службеницима, то је незаконито примењен и Закон о платама државних службеника и намештеника, па је предложила да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу, остајући при разлозима из образложења оспореног решења предложио је да суд исту одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку на основу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења на основу члана 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиље изјављену против првостепеног решења налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. Ово стога, што из списка предмета произлази да је првостепени порески орган донео решење којим је тужиљи одређен коефицијент плате, према радном месту: порески контролор, у звању млађи сарадник, на начин ближе одређен диспозитивом решења и то на основу члана 140. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05... 83/05), чл. 13., 14., 15., 52. и 53. став 1. тачке 2. Закона о платама државних службеника и намештеника ("Службени гласник РС", бр. 62/06 и 115706), као и члана 143. став 2. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству финансија - Пореској управи 08 бр. 110-00-131/6-2006 од 30.6.2006. године, а које решење је потписао

помоћник директора - координатор. Иначе, одредбом члана 140. став 1. Закона о државним службеницима прописано је да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководилац решењем, ако овим или другим законом или другим прописом није другачије одређено, а одредбом чл. 13. и 14. Закона о платама државних службеника и намештеника прописан је начин одређивања коефицијента који одређује руководилац државног органа, према члану 115. истог Закона, односно лице или тело које је одређено посебним прописом. Законом о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02... 61/05) и то чланом 1. став 2. образована је пореска управа, као орган управе у саставу Министарства финансија, а одредбом члана 30. ст. 1. и 2. Закона о државној управи ("Службени гласник РС", бр. 79/05) прописано је да органом у саставу руководи директор, који, између осталог, одлучује о правима и дужностима запослених у органу у саставу, при чему помоћник директора у складу са чланом 31. став 2. истог Закона, руководи пословима у једној или више међусобно повезаних области рада органа у саставу. Одредбом члана 143. став 2. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству финансија Републике Србије - Пореској управи, прописано је да помоћник директора - координатор замењује директора пореске управе у случају његове одсутности са истим правима и дужностима у која, поред осталог, спада и одлучивање о правима и дужностима запослених у пореској управи.

Код цитираних одредби наведених закона и правилника, по налажењу Врховног суда Србије, помоћник директора Пореске управе - координатор је био надлежан да тужиљи као државном службенику одреди коефицијент плате у време када у њој није било извршено постављење директора. Другачије - уже тумачење и примена члана 143. став 2. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству финансија - Пореској управи, на начин како је то наведено у тужби, онемогућило би тај орган управе да до постављења директора од стране Владе Републике Србије остварује своје законом утврђене надлежности. Осим тога тужиља у својству запосленог у том органу не би могла да остварује једно од основних права по основу рада - право на плату, која се, иначе, не може исплаћивати без претходно утврђеног коефицијента за њен обрачун.

Цењени су и поменути наводи тужбе да је у управном поступку повређено начело саслушања странке из члана 9. Закона о општем управном поступку, па је суд нашао да су исти неосновани. Ово с тога, што је одредбом члана 9. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01) прописано да се решење може донети и без претходног саслушања странке у случајевима када је то законом допуштено. С тога, орган према околностима случаја, цени да ли је потребно саслушање странке ради заштите њених права, односно правних интереса или је конкретна ствар таква да је саслушање сувишно, јер се изјава странке, према члану 172. став 1. наведеног закона, узима ако за утврђивање одређене чињенице не постоји непосредан доказ, или се таква чињеница не може утврдити на основу других доказа. Како је првостепеним решењем тужиљи одређен коефицијент на основу решења о распоређивању применом цитиране одредбе Закона о платама државних службеника и намештеника, то, по налажењу Врховног суда Србије, у конкретном случају саслушање странке пре доношења решења није било потребно, јер је тужиљи било омогућено да учествује у јединственом управном поступку који је састављен из две фазе тиме што је у жалби могла да износи све чињенице и околности ради заштите својих права и правних интереса. Такође, овај суд је нашао да су неосновани наводи тужбе да је у првостепеном поступку повређена одредба члана 167. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јер првостепено решење није донето применом те одредбе, нити се она могла применити у поступку решавања о коефицијенту за обрачун плате. Коначно, Врховни суд Србије је нашао да су наводи тужиље о томе да је распоређивање запослених у пореској управи извршено супротно закону, без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром да предмет овог управног спора није распоређивање тужиље на одређено радно место, већ одређивање коефицијента плате, чију висину према већ извршеном распоређивању тужиља у суштини не оспорава.

Са изнетог разлога, налазећи да су неосновани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је, на основу 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 16.1.2008. године, У. 3629/07

Записничар, Председник већа - судија

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК